

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce **F. J.**, zastoupeného Mgr. Františkem Korbelem, Ph. D., advokátem se sídlem Převrátílská 330, Tábor, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Českých Budějovicích**, Mánesova 3a, České Budějovice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2005, č. j. 8367/110/2004, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 12. 2005, č. j. 10 Ca 145/2005 - 49,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se zamítá.

I. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

II. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Finančního úřadu v Táboře ze dne 7. 6. 2004 byla žalobci doměřena daň z příjmu fyzických osob za rok 2003 ve výši 2 075 988 Kč. Rozhodnutím Finančního ředitelství v Českých Budějovicích ze dne 3. 6. 2005, č. j. 8367/110/2004, bylo odvolání žalobce proti rozhodnutí správce daně zamítnuto. Žaloba, kterou žalobce podal proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání, byla Krajským soudem v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 14. 12. 2005, č. j. 10 Ca 145/2005 - 49, zamítnuta. Podstata věci spočívala v tom, že žalobce, provozující podnikatelskou činnost, měl za společností P., s r. o., pohledávky z obchodního styku v celkové výši 10 005 689 Kč. Dne 3. 3. 2003 uzavřel žalobce se společností S. F., a. s., smlouvu o postoupení pohledávek, kdy pohledávky za dlužníkem postoupil za sjednanou úplatu ve výši 50% nominální hodnoty, tj. za částku 5 002 844 Kč. Žalobce však dle tvrzení daňových orgánů v rozporu s ustanovením § 23 odst. 13 zákona č.

586/1992 Sb., o daních z příjmů, nezaúčtoval do příjmů ve zdaňovacím období hodnotu postoupené pohledávky.

V odůvodnění rozsudku krajský soud mimo jiné zdůraznil, že v rámci daňové kontroly byla daňovým subjektem předložena smlouva o postoupení pohledávky ze dne 2. 3. 2003 a teprve v rámci odvolacího řízení daňový subjekt namítal, že předložil rovněž smlouvu o odstoupení od smlouvy o postoupení pohledávek, datovanou dnem 5. 12. 2003. Při projednávání zprávy o daňové kontrole byl daňový subjekt seznámen s výsledkem daňové kontroly a s okolností, že uzavřel smlouvu o postoupení pohledávek, aniž by byla správcem daně uváděna okolnost, že od této smlouvy žalobce téhož roku odstoupil. Zástupkyně žalobce, která byla přítomna projednání zprávy o daňové kontrole, však na tuto skutečnost nereagovala a pouze uvedla, že o postoupení pohledávek se radila s ing. K., který jí řekl, že toto postoupení pohledávek nebude zdaňovat. Jiné připomínky či návrhy zástupkyně žalobkyně při projednávání zprávy o daňové kontrole neměla. Smlouva o odstoupení od smlouvy o postoupení pohledávek správci daně nebyla předložena, ačkoli při projednání zprávy o daňové kontrole zástupkyně žalobce uvedla, že při kontrole byly správci daně předloženy veškeré doklady, vztahující se k jednotlivým případům uvedeným ve zprávě.

Krajský soud rovněž odkázal na vykázaný stav pohledávek, který žalobce uvedl v daňovém přiznání za rok 2003, když v daňovém přiznání je již stav navýšen o 5 002 844 Kč, což je sjednaná úplata ve výši 50% nominální hodnoty postoupených pohledávek. Ve zprávě o daňové kontrole jsou uvedeny daňové doklady, které byly předloženy ke kontrole, smlouva o odstoupení od smlouvy o postoupení pohledávek z prosince 2003 tam ovšem uvedena není.

Dále soud konstatoval, že dožádáním u Finančního úřadu v Ostravě bylo zjištěno, že společností S. G., a. s., bylo účtováno dle uzavřené smlouvy o postoupení pohledávek, přičemž prostředky, které byly žalobci na základě této smlouvy zaslány, již žalobce této společnosti nevrátil a žádná jiná dohoda týkající se vztahu k společnosti S. G., a. s., či k společnosti P., s. r. o., neexistuje. U peněžního ústavu bylo ověřeno, že ze strany S. G., a. s., byla dne 19. 2. 2004 zaslána žalobci částka 500 000 Kč, z čehož vyplývá, že písemná smlouva o odstoupení je zcela účelová a žalovaný k ní proto správně nepřihlížel při rozhodování o odvolání, jestliže po datu jejího uzavření bylo žalobci ještě plněno na základě uzavřené smlouvy o postoupení pohledávky, což by bylo nelogické, pokud by k odstoupení od smlouvy skutečně došlo. Proto uzavřel, že smlouva o odstoupení je pouze formální a byla vyhotovena účelově. Daň proto byla doměřena na základě důkazu – smlouvy o postoupení pohledávky.

Další část odůvodnění rozsudku krajského soudu se vztahuje k procesním námitkám, které žalobce v podané žalobě uplatnil. Soud zdůraznil, že v zápise o ústním jednání je uvedeno, že zástupkyně žalobce byla seznámena s výsledky daňové kontroly a výslovně uvedla, že byla seznámena s výsledkem daňové kontroly i s důvody, které vedly k doměření daně, což potvrdila i svým podpisem. Bylo jí tak umožněno se ve věci vyjádřit, což učinila. Žalobce mohl navrhnout případně doplnění dokazování, což se však nenabízelo, neboť jiné smlouvy o postoupení pohledávek (jejichž hodnocení a vliv na základ daně jsou posléze rozhodující pro závěr o stanovení daňové povinnosti) neexistují.

Proti shora uvedenému rozsudku krajského soudu podal žalobce kasační stížnost, kterou opřel o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), a d) s. ř. s. Za základní

otázku považuje nesouhlas s tím, jak se skutkově a právně soud vypořádal s důsledky odstoupení ze dne 5. 12. 2003 od smlouvy o postoupení pohledávky ze dne 3. 3. 2003.

Za základní vadu napadeného rozhodnutí soudu považuje to, že je konstantně operováno pojmem „smlouva“ o odstoupení od smlouvy o postoupení pohledávky a dochází k závěru, že tato smlouva datovaná dnem 5. 12. 2003 vůbec neexistuje. O tom, že byly splněny podmínky pro odstoupení od smlouvy o postoupení pohledávky, nebylo ve věci sporu a ani finanční orgány nevznesly v tomto směru žádných výhrad a pochybností. Úkon žalobce ze dne 5. 3. 2003 (míněno patrně 5. 12. 2003) není žádnou smlouvou o odstoupení od smlouvy, ale jednostranným právním úkonem, k němuž měl žalobce nejen plné právo, ale i zcela evidentní, skutečné a prokázané věcné opodstatnění. Žalobci není zřejmé, z čeho by bylo možno dovozovat, že učiněné odstoupení od smlouvy je neexistující, neplatné, účelové či jinak zpochybněné, když, jak znovu uvádí, k němu byly splněny právní i věcné důvody. Odstoupení od smlouvy se stalo perfektním dnem doručení postupníkovi, ke kterému došlo dle rukou psané poznámky dne 10. 12. 2003. Tímto dnem došlo ex lege ke zrušení smlouvy o postoupení pohledávky mezi účastníky, a to od počátku. Existenci a pravost listiny, obsahující odstoupení od smlouvy, nezpochybňují ani finanční orgány ani soud. Z ničeho nevyplývá, zda lze vztahovat argumentaci soudu zpochybňující „smlouvu“ o odstoupení od smlouvy o postoupení pohledávek i na jednostranný právní úkon žalobce, neboť obecně nelze bez dalšího vztahovat argumentaci posuzující určitou právní skutečnost na skutečnost odlišnou. Není proto jisté, zda právní závěry soudu vztahující se k smlouvě o odstoupení by byly totožné se závěry, jimiž by soud posuzoval jednostranný právní úkon žalobce. Vzhledem k tomu, že soud jednostranný právní úkon neposuzoval, je jeho rozhodnutí v tomto rozsahu nepřezkoumatelné pro absolutní nedostatek důvodů.

Důvody, které uvádí soud a které zpochybňují smlouvu o odstoupení, považuje žalobce za důvody vesměs podružné a důkazy pouze nepřímé. K závěru o tom, že „smlouva“ o odstoupení nebyla předložena v prvním stupni, ale až v odvolacím řízení, uvedl, že řízení před správcem daně po provedené kontrole probíhalo tak, že správce daně telefonicky kontaktoval zástupkyni žalobce a dohodl se s ní na termínu ústního jednání, jmenovaná však z telefonátu nevyrozuměla, čeho se má jednání konkrétně týkat a nebyla schopna adekvátně zhodnotit všechny souvislosti skutkové a právní situace. Jako osoba bez právnického vzdělání vycházela z informací sdělených jí daňovým poradcem, který tvrdil, že postoupení pohledávek se nedaní, a proto nepovažovala vůbec za rozhodnou skutečnost, že postoupení pohledávky jejího manžela bylo v tomtéž zdaňovacím období od počátku zneplatněno provedením odstoupení od smlouvy o postoupení pohledávek. Jde však o skutečnost irelevantní, neboť v dané věci se neuplatňuje žádná koncentrace řízení ani žádný jiný typ omezení důkazní součinnosti, proto bylo uplatnění námitky o odstoupení od smlouvy a její prokázání v řízení ve druhém stupni zcela dostačující.

Skutečnost, že žalobce oproti daňovému přiznání navýšil v opravném daňovém přiznání stav pohledávek o 5 002 844 Kč, vůbec nezpochybňuje odstoupení od smlouvy o postoupení pohledávek. Argumentace je neudržitelná již jen proto, že ze sjednané ceny za postoupení pohledávky, postupník žalobci ještě v roce 2003 zaplatil částku 1 500 568 Kč. Pokud by měl žalobce evidovat i po odstoupení od smlouvy jakoukoli pohledávku vůči postupníkovi, byla by rovna pouhým 3 502 276 Kč. Důvod pro navýšení pohledávek v opravném daňovém přiznání byl ve skutečnosti právě opačný, neboť žalobce tím nijak nezpochybňoval odstoupení od smlouvy a naopak na něj reagoval. Po postoupení pohledávky společnosti S. G., a. s., přestal žalobce evidovat původní pohledávku a místo ní začal evidovat novou pohledávku proti postupníkovi ve výši jedné poloviny. Po odstoupení od smlouvy byl

nucen opět zvýšit stav evidovaných pohledávek do původní výše, což prakticky znamenalo navýšení jejich součtu opět o polovinu, tedy o částku 5 002 844 Kč.

Skutečnost, že společnost S. G., a. s., zaslala dne 19. 2. 2004 žalobci částku 500 000 Kč, sama o sobě nic nevypovídá o jádru věci. Důvod zaslání této částky byl správcem daně a soudem pouze presumován a nebyl prokázán ani nejjednodušším možným způsobem, kterým by byl výsledek ing. S. Skutečný důvod úhrady této částky byl zcela jiný, než je dovozováno v napadeném rozsudku. Šlo o to, že společnost S. G., a. s., vyjednala s dlužníkem, společností P., s. r. o., určitý ozdravný režim, který měl tuto společnost udržet ekonomicky při činnosti. Z tohoto důvodu jí poskytla půjčku ve výši 500 000 Kč, která byla účelově vázána na nákup produkce od žalobce, který mezitím se společností P., s. r. o., dále spolupracoval. Z důvodu jednoduchosti pak byla tato částka uhrazena věřitelem přímo dodavateli dlužníka. Jednalo se však o samostatné plnění, bez jakékoli vazby či souvislosti s předmětem tohoto sporu. Namítal rovněž, že nebylo přihlédnuto ke skutkovému zjištění na str. 7 odst. 3 (výslechu svědka S.), že postupník po odstoupení od smlouvy o postoupení pohledávky pohledávku proti společnosti P., s. r. o., dále neevidoval, což svědčí pro závěr, že odstoupením od smlouvy se předchozí postoupení pohledávky postupiteli stalo právně od počátku neúčinné.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že odkazuje na své vyjádření k podané žalobě a na rozhodnutí žalovaného s tím, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a stěžovatel nebyl zkrácen na svých právech.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a shledal, že kasační stížnost není důvodná.

Nejprve je třeba konstatovat (ve shodě s obsahem kasační stížnosti), že krajský soud opřel svůj závěr o tom, že nelze v daňovém řízení zohlednit tvrzené odstoupení od smlouvy o postoupení pohledávek v zásadě o tři okruhy argumentů. O okolnosti týkající se stanoviska zástupkyně žalobce při projednání zprávy o daňové kontrole, o obsah daňového přiznání a přiznání podaného následně žalobcem a konečně o okolnosti, za nichž měla být i po odstoupení od smlouvy placena žalobci odměna. Při hodnocení důvodnosti kasační stížnosti je třeba vycházet z toho, že byť by v některé části hodnocení skutkového stavu byly námítky žalobce shledány důvodnými, neznamená to bez dalšího závěr o nezákonnosti napadeného soudního rozhodnutí, neboť může nastat situace, kdy další rozhodné skutečnosti byly hodnoceny správně a jsou natolik významnými, že na jejich podkladě lze učinit závěr, o který soud své rozhodnutí opřel.

Žalobce v kasační stížnosti namítal, že základní vadu napadeného rozhodnutí spatřuje v tom, že soud konstantně operuje pojmem „smlouvy“ o odstoupení, ačkoli se v návaznosti na obsah smlouvy o postoupení pohledávek jednalo o jednostranný právní úkon. Argumentaci žalobce je třeba přisvědčit potud, že odstoupení od smlouvy není dvoustranným právním vztahem, ale jednostranným právním úkonem, jak s odkazem na ustanovení § 48 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, dovodil žalobce. S žalobcem však již nelze souhlasit, pokud tvrdí, že z ničeho nevyplývá, že argumentaci soudu k „smlouvě“ o odstoupení od smlouvy lze vztahovat i na jednostranný právní úkon žalobce. Spojení „smlouva o odstoupení od smlouvy o postoupení pohledávek“ bylo užito již žalovaným v žalobou napadeném rozhodnutí a soud toto nepřesné označení právního úkonu převzal. Jde však v daných souvislostech především o označení právní skutečnosti, ke které mělo mezi žalobcem a společností S. G., a. s., dojít. V průběhu daňového řízení nebylo tvrzeno ze strany

daňového subjektu či správce daně, že by mělo dojít mezi žalobcem a společností S. G., a. s., i k jinému obdobnému právnímu úkonu, za nějž by mohl být v důsledku nesprávného označení předmětný právní úkon zaměněn, navíc byl v argumentaci žalovaného i posléze soudu konkretizován i uvedením data. Ve věci nebylo rozhodné to, zda v daném případě jde o úkon jednostranný či dvoustranný, z této rozdílnosti v označení pro daňové řízení nevyplývají žádné důsledky, ale o to, zda a jaké účinky má tento úkon pro daňové řízení. Proto ze skutečnosti, že bylo odstoupení od smlouvy nesprávně v rozsudku soudu označeno jako smlouva o odstoupení, nelze dovozovat nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

Žalobce namítal nesprávné hodnocení skutkového stavu, pokud jde o okolnost, že odstoupení od smlouvy o postoupení pohledávek bylo žalobcem předloženo až v průběhu odvolacího řízení. Žalobci lze přisvědčit v tom, že pouze to, že tvrzení o existenci odstoupení od smlouvy o postoupení pohledávek bylo učiněno až v odvolacím řízení a nikoli v řízení před správcem daně, samo o sobě není ve věci rozhodující. Stejně tak je nepřipadné tvrzení soudu, že není žádný důkaz o tom, že „smlouva o odstoupení žalobcem byla předložena správci daně“, neboť předmětem dokazování nebylo to, zda, kdy a kterému orgánu bylo odstoupení předloženo. Z odůvodnění soudního rozsudku (str. 13) však rovněž vyplývá, že odkaz na to, ve které fázi řízení bylo tvrzení o odstoupení učiněno, bezprostředně předcházel argumentaci o tom, že zástupkyně daňového subjektu v rámci projednání zprávy o daňové kontrole nereagovala na skutečnost, že správce daně vycházel pouze z toho, že došlo k uzavření smlouvy o postoupení pohledávek a v rámci daňové kontroly nezjistil, že mělo dojít rovněž k odstoupení od této smlouvy. Lze přisvědčit žalobci v tom, že zástupkyně žalobce nemusela být o faktické situaci stran smlouvy o postoupení pohledávek bezesbýtku informována (o čemž může svědčit i její tvrzení v rámci projednání zprávy o daňové kontrole o tom, že jí bylo daňovým poradcem sděleno, že postoupení pohledávky se zdaňovat nebude).

Skutečnost, kdy bylo tvrzení o odstoupení v průběhu řízení vzneseno a zda byla zástupkyně daňového subjektu o této skutečnosti informována, však nebyla ani pro Krajský soud v Českých Budějovicích základním argumentem, o který odůvodnění rozsudku opřel. Šlo o argument, ve srovnání se zjištěními týkajícími se plateb jednotlivých částek mezi žalobcem a společností S. G., a. s., podpůrný, který by, pokud by byl uveden izolovaně, bez zřetele k argumentům ostatním, neobstál. Lze jej však užít podpůrně (a krajský soud to tak rovněž učinil) směrem k tvrzení, že ani v rámci projednání zprávy o daňové kontrole nebyla tato z hlediska daňové povinnosti zcela zásadní okolnost zmíněna.

K námitce týkající se údajů v oprávněném daňovém přiznání ze dne 29. 3. 2004 (míněno patrně 29. 6. 2004) je třeba uvést následující: Porovnáním daňového přiznání, které bylo správci daně doručeno dne 17. 3. 2004, a daňového přiznání, doručeného dne 29. 6. 2004, lze zjistit, že zatímco v prvním případě žalobce uvedl pohledávky v částce 12 253 422 Kč, v posléze podaném daňovém přiznání uvedl ve stejné položce částku 17 256 266 Kč. Napadený rozsudek k této skutečnosti uvedl, že je již stav navýšen o 5 002 844 Kč, což je sjednaná úplata ve výši 50% nominální hodnoty postoupených pohledávek. To podle soudu nasvědčuje správnému závěru žalovaného o tom, že „smlouva“ o odstoupení neexistovala. I zde je třeba žalobci přisvědčit v tom, pokud krajskému soudu vytýká závěr, že částka, o kterou byly pohledávky navýšeny, je sjednanou úplatou za postoupení pohledávek, neboť částky pohledávek uvedené v tom či onom daňovém přiznání nelze jakkoli ztotožnit, nelze z nich zjistit, kdo je povinným z té které pohledávky, či zjistit její konkrétní výši. Nelze totiž jen ze skutečnosti, že v posléze uvedeném daňovém přiznání jsou pohledávky navýšeny, bez dalšího uzavřít, že jde o sjednanou úplatu.

Konečně je třeba posoudit okolnosti týkající se vyplacení částky 500 000 Kč za společnost S. G., a. s., dne 19. 2. 2004. Nelze přisvědčit tvrzení žalobce o tom, že tato záležitost nevypovídá nic o jádru věci. Pokud je totiž následně po tvrzeném odstoupení od smlouvy mezi jejími účastníky plněno tak, jako by k žádnému odstoupení nedošlo, jde nepochybně o skutečnost pro posouzení věci zcela zásadní. Nelze souhlasit s tím, že finanční orgány i soud pouze presumují důvod vyplacení této částky. Správní spis obsahuje protokol o ústním jednání ze dne 13. 10. 2004, ze kterého vyplývá, že bylo provedeno místní šetření u společnosti S. G., a. s. Účetní této společnosti uvedla, které částky byly v souvislosti s uzavřenou smlouvou o postoupení pohledávek vyplaceny a jakým způsobem bylo odstoupení od smlouvy v účetních dokladech této společnosti zachyceno. Současně však uvedla, že „žádná jiná dohoda týkající se vztahu mezi společnostmi P., s. r. o., S. G., a. s., a F. J. neexistuje“.

To, že k vyplacení částky 500 000 Kč došlo, vyplývá z pokladního dokladu u Reiffeisen Bank ze dne 19. 2. 2004 a výpisu z účtu k tomuto dni a ani žalobce tuto skutečnost nečiní spornou. Neobstojí tvrzení žalobce o tom, že důvodem platby byl ozdravný režim, který měl společnost P., s. r. o., udržet ekonomicky při činnosti. Uvedené tvrzení se objevuje ve zcela obecné rovině až v kasační stížnosti. Podle ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí Nejvyšší správní soud nepřihlíží. Lze proto jen obecně konstatovat, že uvedené tvrzení je v rozporu s vyjádřením účetní společnosti S. G., a. s., o tom, že další dohody týkající se vztahu k žalobci či společnosti P., s. r. o., neexistují. Argumentace platbou ve výši 500 000 Kč je přitom obsažena již v žalobou napadeném rozhodnutí (str.19) a ani žalobce netvrdí žádné konkrétní okolnosti, které mu bránily tímto tvrzením argumentovat v řízení před krajským soudem. Nelze vytýkat finančním orgánům a posléze soudu, že neprovedly výsledek ing. Stoupence ke skutečnému důvodu plnění ze dne 19. 2. 2004, když tvrzení o tomto důvodu se poprvé objevuje až v kasační stížnosti a dle sdělení účetní společnosti S. G., a. s., jiné dohody neexistují. Uvedený svědek se v rámci své svědecké výpovědi, která se uskutečnila dne 31. 8. 2004, o této skutečnosti nezmínil.

Okolnost, že i po tvrzeném odstoupení od smlouvy o postoupení pohledávek nadále došlo k plnění ze strany postupníka postupiteli, za situace, kdy dle tvrzení ing. S. nebyla pohledávka vůči P., s. r. o., ze strany S. G., a. s., evidována a rovněž to, že v době, kdy bylo uvedené plnění poskytnuto, nebyla žalobcem fakticky vrácena částka z uzavřené smlouvy v mezidobí uhrazená (to potvrdila i účetní společnosti S. G., a. s., která uvedla, že je evidována na účtu pohledávek za žalobcem), je ve věci natolik zásadní, že odůvodňuje závěr krajského soudu o tom, že odstoupení od smlouvy je třeba považovat za v řízení neprokázané.

Žalobce v bodu III. kasační stížnosti uvedl, že odkazuje na všechny důvody resp. žalobní body, které podrobně vyličil v podané žalobě. Podle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Aby mohl být Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti, je nezbytné, aby tyto důvody byly v kasační stížnosti konkrétně uvedeny. Nepostačuje proto zcela obecný odkaz žalobce na důvody uvedené v podané žalobě, neboť důvody kasační stížnosti se vztahují nikoli k žalobou napadenému správnímu rozhodnutí, ale k rozhodnutí soudu a tyto důvody v podané žalobě, před vydáním soudního rozhodnutí, ani uvedeny být nemohly. Nejvyššímu správnímu soudu pak nepřísluší vyvíjet

vlastní aktivitu směrem ke zjištění, které z žalobních námitek by mohly rovněž obstát coby důvody následné kasační stížnosti. Proto nelze z jiných, než v kasační stížnosti výslovně vyličených důvodů, napadené rozhodnutí krajského soudu přezkoumat.

Lze tedy uzavřít, v souladu s tím, co bylo již v úvodu konstatováno, že skutečnost, že některé námitky žalobce, týkající se způsobu hodnocení důkazních prostředků ze strany krajského soudu, byly shledány důvodnými, nevede v konečném důsledku k závěru o tom, že je kasační stížnost důvodná. Jak již bylo uvedeno, krajský soud opřel svůj závěr o řadu argumentů, a proto i to, že některé z nich v konfrontaci s obsahem kasační stížnosti neobstály, nemění nic na tom, že odůvodnění rozsudku krajského soudu je z hledisek přezkoumatelnosti i věcné správnosti dostatečné. Je třeba konstatovat, že okolnosti vztahující se k uhrazení částky společností S. G., a. s., žalobci i poté, kdy mělo dojít, právě z důvodu neplnění úplaty za postoupení pohledávek, k odstoupení od smlouvy, jsou pro posouzení věci zcela zásadní a krajský soud na ně v odůvodnění kasační stížností napadeného rozsudku správně poukázal. Jeho odůvodnění je ve vztahu k této otázce dostatečně podrobné a přesvědčivé. S poukazem na tyto skutečnosti a se zřetelem k tomu, že v řízení nevyšly najevo žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), zamítl Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2007

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu